

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/42/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202788
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514202788.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Boledovičom, so sídlom Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie 4.552,67 Eur s príslušenstvom zo zmenky, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, pod sp. zn. 1CbZm/372/2014, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 2017, č. k. 2CoZm/37/2017-230, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo dňa 16. januára 2017, č. k. 1CbZm/372/2014-184, zmenkový platobný rozkaz zo dňa 19. mája 2014, č. k. 5Zm/59/2014-19, ponechal v platnosti s tým, že žalobca má nárok na náhradu trov konania po vydaní zmenkového platobného rozkazu v celom rozsahu.
2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca žiadal, aby súd žalovaného zmenkovým platobným rozkazom zaviazal na zaplatenie zmenkovej sumy 4552,67 Eur s úrokom 6 % ročne z predmetnej sumy odo dňa 9.8.2013 do zaplatenia, zmenkovej odmeny 15,18 Eur a náhrady trov konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný na základe zmluvy o úvere poskytol dlžníkovi Jurajovi Štikárovi úver, pričom dlžník úver riadne a včas nesplácal. Z uvedeného dôvodu žalovaný svoju pohľadávku postúpil spoločnosti BBF capital, a.s., ktorá ju postúpila spoločnosti LICITOR factoring, s.r.o. Táto ju na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2008 postúpila žalobcovi. Spolu s postúpením pohľadávok bola indosovaná aj blankozmenka, vystavená dlžníkom v prospech žalovaného na zabezpečenie pohľadávok z úverovej zmluvy. Na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke, ktorú dlžník uzavrel so žalovaným, bol zmenkový veriteľ oprávnený doplniť v blankozmenke chýbajúce

údaje o výške zmenkovej sumy a dátume splatnosti.

3. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu a dňa 19. mája 2014 vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 5Zm/59/2014 - 19. Proti zmenkovému platobnému rozkazu, podal žalovaný námietky, v ktorých namietal neexistenciu kauzálneho vzťahu medzi ním a žalobcom a neexistenciu vyplňovacieho práva, namietal tiež absenciu vyplňovacieho práva žalobcu voči žalovanému, namietal premlčanie práva vyplniť zmenku, nepreukázanie výšky zmenkovej sumy a tiež namietal zmeškanie lehoty na predloženie zmenky na platenie s následkom straty postihového práva voči indosantovi. Žalovaný súčasne poukázal na zmluvu o postúpení pohľadávok, v ktorej došlo k zbaveniu sa zodpovednosti za vymožitelnosť pohľadávok. Žalovaný vyhodnotil ako zlomyseľné, že sa žalobca prostredníctvom indosovaných zmienok snaží získať stopercentnú hodnotu pohľadávok, za ktorú jeho právny predchodca zaplatil len 26% hodnoty. Žalobca vediac o vylúčení zodpovednosti za vymožitelnosť pohľadávok, vymáha celú sumu zo zmenky od osoby, ktorá sa zbavila zodpovednosti v zmluve o postúpení, čo je podľa názoru žalovaného, rozporné s dobrými mravmi. Žalovaný tiež poukazoval na rozpor so zásadou ekvity. Podľa jeho názoru žalobca porušuje dobré mravy a uplatňuje svoje práva zo zmenky v rozpore s tým, čo si strany medzi sebou dojednali v zmluve o prevode pohľadávok, a teda že prevádzajúci nebude zodpovedať za ich vymožitelnosť, pričom žalobca zneužíva relatívnu abstraktnosť zmenky a jej oddelenie od úverovej pohľadávky, čím dochádza k šikanóznemu výkonu jeho práva.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, vyhodnotil námietku absencie vyplňovacieho práva k zmenke žalobcu, za nedôvodnú. Uviedol, že žalovaný ako priamy zmluvný účastník zmluvy o vyplňovacom práve, vedel o možnosti vyplniť zmenku sumou a splatnosťou pri omeškaní dlžníka, a teda musel mať vedomosť o možnosti doplniť zmenku. Na jeho prípad nie je možné aplikovať ust. § 69 zmenkového zákona, preto nemôže byť viazaný len pôvodným textom zmenky. Vo vzťahu k námietke žalovaného o absolútnej neplatnosti dohody o vyplňovacom práve z dôvodu jej neurčitosti, k akej zmenke sa viaže, súd prvej inštancie konštatoval, že táto dohoda je platná, nakoľko identifikuje zmluvné strany, ktoré sú zmenkový veriteľ a dlžník, identifikuje kauzálnu pohľadávku a číslo úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie zároveň skonštatoval, že právo vyplniť zmenku nebolo v zmenkovej dohode nijako časovo obmedzené. Nakoľko zmenka je abstraktným cenným papierom, oddeleným od kauzy, ktorú zabezpečuje, dokonca aj v prípade, že by sa premlčala pohľadávka, ktorú kryje, nič nebráni majiteľovi zmenky v tom, aby blankozmenku vyplnil.

5. Súd námietku premlčania tak zmenkového nároku ako aj námietku premlčania vyplňovacieho oprávnenia posúdil ako nedôvodnú. Uviedol, že na základe čl. I. § 70 ods. 2 zmenkového zákona sa nároky majiteľa zmenky s doložkou „bez trov“ proti indosantom premlčujú v jednom roku odo dňa splatnosti zmenky. Zmenkový zákon má povahu špeciálneho predpisu, a keďže začiatok plynutia lehoty, v ktorej sa zmenkové nároky premlčujú, je v ňom výslovne určený, nie je možné túto otázku posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, či Obchodného zákonníka ani v prípade, ak pôvodne bola listina blankozmenkou. Skutočnosť, že v tom čase už od splatnosti najstaršej nezaplatennej pohľadávky uplynula doba, v ktorej sa právo premlčuje, nemá na vyplňovacie právo vplyv, premlčaním právo nezaniká a vzhľadom na abstraktný charakter zmenky nemá prípadné premlčanie kauzálnej pohľadávky na zmenkový záväzok vplyv.

6. Námietku žalovaného ohľadom výšky zmenkovej sumy, považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú vzhľadom na to, že žalovaný nijako nepreukázal a nedoložil, že výška zmenkovej sumy nezodpovedá zabezpečovanej úverovej pohľadávke v súlade s dohodou o vyplňovacom práve. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca nebol povinný preukazovať dôvod ani výšku zmenkovej pohľadávky, ale naopak pokiaľ mal žalovaný výhrady voči zmenkovej sume, z dôvodu znenia ust. § 495 Občianskeho zákonníka, prináležalo dôkazné bremeno o preukázaní nesprávnosti práve na ňom. Súd prvej inštancie tiež poukázal na rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2009-1892 zo dňa 05.10.2009, ktorým bol dlžník zaviazaný, aby žalobcovi zaplatil úverovú pohľadávku s úrokom, úroky z omeškania a trovy konania. Týmto rozsudkom žalobca preukázal výšku zabezpečovanej pohľadávky. Žalovaný tiež namietal stratu postihových práv žalobcu, z dôvodu nepreukázania predloženia zmenky jej dlžníkovi na platenie. Súd prvej inštancie k tejto námietke konštatoval, že žalobca dostatočne preukázal, že si voči dlžníkovi splnil povinnosť vyzvať ho na zaplatenie tým, že sa dostavil na platobné miesto v čase platenia a dlžník zmenku neuhradil, o čom svedčí fotokópia notárskej zápisnice.

7. Súd prvej inštancie v ostatnom námietky žalovaného o absolútnej neplatnosti dohody o vyplňovacom práve pre neurčitosť v identifikácii blankozmenky, neoprávnenosti blankozmenku vyplniť, námietku

straty zmenkových práv proti nepriamym dlžníkom a ďalšie neuznal dôvodnými a podrobne sa každou námietkou zaoberal. Dospel k záveru, že vedomé konanie žalobcu pri nadobúdaní zmenky na škodu žalovaného nebolo v konaní preukázané. Dôkazy vykonané o tejto otázke, hodnotil súd podľa zásad uvedených v § 191 ods. 1 CSP, a nevyplývalo, že žalobca v okamihu indosovania zmeniek vedel, že zmenky môže využiť na škodu žalovaného a že práve s týmto úmyslom ich nadobudol.

8. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 12. decembra 2017, č. k. 2CoZm/37/2017-230, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že v časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie.

9. Odvolací súd sa stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením, a preto ho ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Rovnako ako súd prvej inštancie odvolací súd poukázal na abstraktný charakter zmenky, ktorá môže plniť platobnú alebo zabezpečovaciu funkciu. Napriek tomu, že zmenka býva spravidla vždy spojená s určitou kauzou, odvolací súd zdôraznil, že bez ohľadu na kauzu a funkcie je zmenka dokonalým, abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého majiteľ nie je povinný preukazovať dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky, ako to uviedol súd prvej inštancie. K jednotlivým námietkam žalovaného odvolací súd odkázal na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

10. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, nakoľko zmenka bola predložená oprávneným majiteľom, ktorý svoj nárok preukázal nepretržitým radom indosamentov, a zároveň preukázal aj splnenie povinností podľa zmenkového zákona, ktoré vyžaduje pre uplatnenie postihu proti indosantovi. V rámci svojho odôvodnenia odvolací súd poukázal na ustanovenia § 11, § 14 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 43 ods. 1 a § 45 ods. 1 zmenkového zákona, ktoré svedčia tomu, že žalobca preukázal svoj nárok nepretržitým radom indosamentov, preukázal, že nadobudol zmenku rubopisom od jej predchádzajúceho majiteľa LICITOR factoring, s.r.o., a keďže v súlade s ust. § 14 ods. 1 zmenkového zákona rubopisom prechádzajú na nového majiteľa všetky zmenkové práva, ako aj právo vyplniť blankozmenku, v zmysle ktorého žalobca ako oprávnený vlastník zmenky doplnil na zmenku dátum splatnosti a zmenkovú sumu. Žalobca tiež listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, ktorá ostala bez výsledku, preto mal oprávnenie uplatniť svoj nárok voči indosantovi. Vzhľadom na to, že žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný záväzok za zmenku vylúčiť, ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke.

11. Nesprávne právne posúdenie vytýkal žalovaný aj vo veci posúdenia prípustnosti kauzálnych námietok podľa ust. § 17 zmenkového zákona. Aj vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že jedinou teoreticky možnou obranou zmenkového dlžníka sú kauzálne námietky. Avšak pripustenie kauzálnych námietok v kontexte s ostatným znením zmenkového zákona, ako aj ust. § 495 Občianskeho zákonníka, závisí na schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa zmenky pri jej nadobúdaní. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že v čase, kedy žalobca zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdal, konal vedome na škodu žalovaného. Odvolací súd zdôraznil, že to bol práve žalovaný, ktorý prvýkrát zmenku rubopisoval bez vylúčenia garančného účinku a následné rubopisy v podstate kopírovali spôsob prevodu určený prvým indosantom. Žalovaný ako podnikateľ mal mať na zreteli prísnosť zmenkového práva a pri rubopisovaní zmeniek mal možnosť svoj garančný účinok vylúčiť, čo však opomenul.

12. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že nebolo preukázané konanie na škodu žalovaného zo strany žalobcu, ani prostredníctvom zmlúv o postúpení, ani prostredníctvom výšky odmeny za postúpené pohľadávky a napokon ani svedeckými výpoveďami. Žalovaný mal za to, že vylúčenie zodpovednosti v zmluve o postúpení pohľadávky sa má vzťahovať aj na zmenkové vzťahy, čo je však mylný záver, odporujúci zmenkovému právu. Práve postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky, neuvedomujúc si, že disponuje zmenkami, z ktorých je zaviazaný nielen zmenkový dlžník - fyzická osoba s neistou bonitou, ale aj finančne schopný indosant, svedčí nielen o jeho prvotnej neznalosti jeho práv, ale aj o jeho dobromyseľnosti. Odvolací súd vyslovil, že žalovaný sa v snahe sanovať svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky snaží preukázať škodlivé, resp. šikanózne správanie žalobcu, ktoré však preukázané v konaní nebolo, a preto kauzálne námietky v danom prípade neboli účinné.

13. K rozhodnutiam, ktoré žalovaný predložil a na ktoré sa odvolával, odvolací súd uviedol, že Najvyšší

súd Slovenskej republiky prijal dovolanie žalovaného z procesného dôvodu, akým bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Dovolací súd sa nezaoberal hmotnoprávnou stránkou vecí, a teda nepotvrdil názory žalovaného v skutkových tvrdeniach. Dovolací súd mal výhrady voči nedostatočnému dokazovaniu vo veci námietok žalovaného, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v tomto konaní. V prejednávanej spore sa však súd prvej inštancie veľmi podrobne zaoberal všetkými námietkami žalovaného a správne konštatoval oprávnenosť nároku žalobcu.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že vzhľadom na charakter zmenky ako zmenky spotrebiteľskej, mu prislúcha ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky. Poukázaním na ust. § 17 ods. 1 a 2 zmenkového zákona, mal odvolací súd za to, že nielenže záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lege z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie. Keďže žalovaný sám spotrebiteľom nie je, bolo by v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal právnej ochrany, ktorá prislúcha len subjektom, ktoré sú spotrebiteľmi.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu, podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tvrdiac, že odvolací súd v napadnutom rozsudku spor nesprávne právne posúdil.

16. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“), namietal, že odvolací súd nepripustil jeho kauzálne námietky pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na jeho škodu. Za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že žalobca preukázal „dobromyseľnosť“ neuvedomujúc si, že disponuje zmenkami, z ktorých je zaviazaný nielen zmenkový dlžník - fyzická osoba s neistou bonitou, ale aj finančne schopný indosant. Pokiaľ odvolací súd skonštatoval, že žalobca nepoznal obsah zmenky, tak sa dopustil hrubej neobstaranosti. Dovolateľ poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5MObo/4/2009, 2Obo/87/2009, 2Obo/17/2009. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že žalobca sa dopustil pri nadobúdaní zmenky vedomého konania na škodu žalovaného v zmysle ustanovenia čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Sb. zákon zmenkový a šekový (ďalej aj „ZZŠ“), a preto kauzálne námietky boli prípustné. Podľa dovolateľa odvolací súd žiadnym spôsobom nezohľadnil jeho tvrdenia, podľa ktorých zmenka nemá žiadnu kauzu, keďže žalobca si prostredníctvom zmenky uplatňuje voči nemu právo na kompenzáciu nevyožiteľnosti pohľadávok voči úverovým dlžníkom žalovaného, hoci takéto právo nemá.

17. Vedomé konanie na škodu dlžníka sa posudzuje podľa ustanovenia čl. I § 17 ZZŠ z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanóznym výkonom práva v zmysle ust. § 3 Občianskeho zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania. Ustanovenie čl. I § 17 ZZŠ predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí nad rámec ust. § 3 Občianskeho zákonníka, a nie namiesto neho. Dovolateľ pritom odkázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07, III. ÚS 72/2010 a III. ÚS 341/07, a rozhodnutia súdov Českej republiky.

18. Žalovaný má za to, že odvolací súd v napadnutom rozsudku celkom ignoroval venovať zvýšenú pozornosť námietkam žalovaného v rozsahu konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva. Žalovaný legitímne očakával, že odvolací súd posúdi nesprávny záver prvostupňového súdu, podľa ktorého na zmenkovo-právny vzťah nemožno aplikovať ustanovenie § 3 OZ ako lex generalis, keď podľa prvoinštančného súdu zmenkový zákon ako lex specialis obsahuje už v ustanovení § 17 zmenkového zákona limitovanú reguláciu zneužitia práva, ktorá podľa prvoinštančného súdu vylučuje aplikáciu ustanovenia § 3 OZ ako lex generalis.

19. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že odvolací súd nesprávne, ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako spotrebiteľskej, iba skonštatoval, že stranou tohto sporu nie je spotrebiteľ a spotrebiteľskou zmluvou sa vôbec nezaoberal. Z predmetného rozhodnutia má pritom podľa dovolateľa vyplývať, že súdy sú ex offio povinné zaoberať platnosťou zmenky ako zmenky „spotrebiteľskej“.

20. Podľa dovolateľa pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle obmedziť aplikáciu § 17 ods. 1 druhá veta len na tie prípady, kedy je zo zmenky žalovaným spotrebiteľ, výslovne by to v danom ustanovení zákona uviedol/musel uviesť. Zo znenia daného ustanovenia vyplýva, že zákonodarca mal v úmysle pripustiť kauzálne námietky vždy tomu žalovanému zo zmenky, komu zaviazanosť zo zmenky vyplývala v súvislosti (teda nie zo spotrebiteľskej zmluvy) so spotrebiteľskou zmluvou.

21. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 06.06.2018 doručeným súdu prvej inštancie dňa 11.06.2018, navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť, pretože dovolanie žalovaného nie je prípustné. Podľa názoru žalobcu sa

žalovaný vo svojom dovolaní v značnej miere venuje meritórnym tvrdeniam, čo je v dovolacom konaní neprípustné.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 C. s. p.), zastúpený podľa ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

23. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená.

24. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi).

25. V uznesení z 8. júna 2017. sp. zn. 3Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26. septembra 2017, sp. zn. ICdo/206/2016).

26. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa, kvalifikovane zastúpeného advokátom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

27. Dovolateľ namietal nepripustenie jeho kauzálnych námietok (viď bod III dovolania) a odmietnutie aplikácie niektorých zásad súkromného práva (viď bod IV dovolania), dovolací súd uvádza, že

predmetné dovolacie námietky vrátane podporne uvedenej argumentácie s výnimkou tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania (predtým dovolateľ videl prípustnosť dovolania v ustanovení v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu) sú obsahovo zhodné s námietkami, ktoré žalovaný uplatnil v dovolacom konaní v totožných sporoch so žalobcom (ide napr. o konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obdo/15/2017, 1Obdo/12/2018, 3Obdo/1/2018, 3Obdo/11/2018, 3Obdo/63/2018, 4Obdo/21/2018 a 5Obdo/4/2018). V uzneseniach vydaných v predmetných konaniach najvyšší súd uviedol, že dovolania nespĺňajú požiadavky vyžadované § 432 ods. 2 C. s. p. S uvedeným záverom sa stotožnil najvyšší súd aj v prípade dovolaní uplatnených žalovaným v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obdo/64/2018, 5Obdo/57/2018 a 4Obdo/94/2018 pre dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

28. Uvedený záver je potrebné aplikovať aj v tu posudzovanej veci, keď z obsahu dovolania nie je možné zistiť, aké konkrétne právne otázky navrhuje žalovaný podrobiť dovolaciemu prieskumu. Rovnako v zmysle ust. § 432 ods. 2 C. s. p. v dovolaní absentuje vymedzenie, v čom dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne v konkrétnej s poukazom na vymedzenie právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd nastolenú právnu otázku riešiť.

29. Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že dovolateľ namietal aj ním tvrdený odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010, 5MOBdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 93/2015; ako aj rozhodnutí odvolacieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014, 2Obo/17/2009 a 2Obo/87/2009. Keďže dovolateľ svoje dovolanie dôvodil výlučne ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., tieto námietky dovolací súd nemohol posudzovať.

30. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania, a teda otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.